

„Kezdek ráfüggni az írónőre.
Borzasztóan élvezem
a románcaít.”
– Penny, *goodreads.com*

GENTLEMAN

kilences

gavallér

NINE

fine
selection

PENELOPE WARD

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

PENELOPE WARD

GENTLEMAN

kilences

NINE

gavallér

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

ELSŐ FEJEZET

AMBER

A TELEFONOM CSÖRGÉSE ZÖKKENTETT KI a képek ostoba pörgetéséből. A hívó láttán megdobbant a szívem.

Channing Lord.

Channing?

A szívem még hevesebb tempóra váltott.

Miért hívna engem?

Mire elmerenghetnék a kérdésem, már fel is veszem, és minden erőmmel igyekszem élénkséget színlelni, mintha pillanatokkal korábban nem könnyek között böngésztem volna az exem, Rory Facebook-profilját.

Sebtében megigazítottam a hajam, mintha jottányit is számítana a kinézetem.

– Channing!

Válaszul mély, dögös hang dorombolt a fülemben, de furcsamód a lábam között éreztem.

– Honnan tudtad, hogy én vagyok?

A hangjára megkeményedtek a mellbimbóim. Nem szándékosan, de mióta az eszemet tudom, kelletlenül és titokban bele vagyok zúgva Channingbe. Ilyen-olyan okból viszont tiltott gyümölcsnek minősült.

A legjobb barátnőm bátyjaként ismertem meg. *Tiltott gyümölcs.*

Utána a kapcsolatunk pótolhatatlan barátsággá fejlődött. *Tiltott gyümölcs.*

Channinggel muszáj volt betartanunk a határokat, főleg azután, hogy beleszerettem a legjobb barátjába, Roryba, így lett Channing újra... *tiltott gyümölcs.*

Mindennek dacára mégis tudomásul kellett vennem a vonzerejét. Meseszép férfi, hiába is tagadnám.

– Kíírta a neved. Innen tudtam, ki hív – feleltem.

– Komolyan? – nevetett. – Basszus, mobilon hívlak. Tényleg kiírja a számom a hívottnak? Ez igazából nincs ínyemre.

– De csak azért, mert elmentettelek. Már biztosan hívtál erről a számról... mikor legutóbb beszéltünk. Talán hat hónapja?

– Tényleg, igaz. Jézus! Hogy szalad az idő, mi?

– Eléggé. Micsoda meglepetés! Mi a helyzet? Hogy vagy?

Még mindig pokoli szexin?

Vele kapcsolatban nem bírtam magammal.

Hiába beszéltünk néha telefonon, évek óta nem találkoztunk személyesen. A közösségi oldalai alapján jót tett neki a kor. Channingnél vonzóbb emberi lényvel talán még soha életemben nem találkoztam. Ezt csak tetézi felülmúlhatatlan személyisége és laza sármja. A nők világéletében tapadtak rá, és pontosan ez lett minden csaj veszte, aki összejött vele. Channing Lord imádta a nőket, és viszont. Ennyi a lényeg.

– Hiszed vagy sem, meglepően jól – közölte.

– Örömmel hallom! Bocss, hogy nem kerestelek. Durva hónapokon vagyok túl.

Várt néhány pillanatot a válasszal.

– Hallottam a Rory-dologról. Döbbenetes hír. Hogy viseled?

Pocsékul.

Rory említésére mindig előtört belőlem a védekező, kedélybeteg ribanc.

– Miért kérded? Azt hallottad, nem bírom?

– Dehogy. Nem beszéltem Roryval, vagy ilyesmi. Jordan mesélte. – Jordan az egyik gyerekkori barátnőm, aki annak idején összejött Channinggel.

– Eszem a szívét, hogy beavatott.

– Időtlen idők óta együtt voltatok. Egy tökkelütött is rájönne, milyen durván érinthetett.

– Egyik napról a másikra élek.

Nem akartam Channing tudtára hozni, mennyire kikészített a szakítás.

– Mint mindenki, ugye? Egyik napról a másikra. Apró lépésenként. Remek hozzáállás.

– Mégis, minek köszönhetem a hívásod, Lord?

– Igazából egy kéréssel fordulnék hozzád... remélem, nem lépek ezzel a tyúkszemedre, de...

Mit szeretne kibökní?

Egyre sebesebben vert a szívem.

– Igen?

– Ideiglenes szerződést kínáltak Boston egyik orvosbiológiai cégénél, a SeraMednél. Hallottál már róluk?

– Hát persze. A Cambridge-iek.

– Pontosan. A Cambridge-iek. Csak néhány hónapos, október elején kezdek. Jordan szerint van egy üres szobád, amit ki szoktál adni. Gondoltam, abból nem lehet bajom, ha megkérdem, szabad-e. Október elsejétől kellene.

Itt akar lakni? Velem? Megvannak a kétségeim. De nem akarok hazudni neki.

– Ami azt illeti, igaz. Van egy szobám. Többnyire Airbnb-n át adom ki, de csak augusztus végéig foglalt. Utána költözhető. – *Mi a fene.* – A tiéd, ha szeretnéd. – Kínomban behunytam a szemem. Miért nem gondoltam át alaposabban, mielőtt felkínáltam? Most az hiányzik nekem a legkevésbé, hogy végighallgassam, isten tudja, miket művel majd isten tudja, kivel a folyosó túlsó végében.

– Komolyan mondd? – Meglepettnek hangzott.

– Persze.

– Életmentő vagy! Az adósod vagyok, de tényleg! Kifizetem a szokásos tarifádat... sőt többet. Megfejelem. Neked hála megúszom a nagyvárosi pecókeresés gondjait! Már előre rettegetem.

– Akkor örülök. Legalább behozzuk a lemaradást. – Ezt komolyan gondoltam. Channing társaságában valamiképp mindig felderültem. Noha fiatalabb korunkban közelebb álltunk egymáshoz, mint most, attól még mindig pezsgett az élet körülöttem. Eltávolodtunk, mikor összejöttem Roryval, de tudtam, hogy noha nem beszélünk rendszeresen, Channingre mindig számíthatok. Mint egy igazi báty.

– Biztosan nem gáz, Amber?

– A legkevésbé sem.

– Ígérem, nem foglak zavarni. December végén pedig le is lépek.

– Október táján majd egyeztetünk, de fenntartom neked, akkorra nem fogadok előjegyzéseket.

– Fantasztikus! – Kivárt. – Szerinted Rory nem bánná?

A kérdésére visszatért a védőfalom.

– Rorynak nem fogom elmondani. Nem tartozom neki magyarázattal. Néhány hete már kerüljük egymást.

Az exem úgy fél órára lakott, és nála landolt a golden retrieve-rünk. Az ő háza jobban megfelelt egy állatnak, mivel tartozott hozzá egy bekerített udvar. Így csak azért kerestem, hogy néha rákérdeszek Vagány hogylétére.

Rövid hallgatás következett.

– Most biztosan nem akarsz belemenni, de ha valaha kitárgyalnád, mi történt közöttetek, rám mindig számíthatsz.

– Kösz, de nem... minek beszélnénk Roryról? Előrenézek – mondtam zárkóztottan.

Nem. Semmi kedvem beszélni a pasimról, akivel kilenc évig voltam együtt, nekiadtam a szüzességemet, és végül úgy döntött, tartsunk szünetet, mert még nem szórta el a magvait. Felvetette, hogy éljünk külön egy darabig, és „ismerkedjünk meg másokkal”. Csak hitegetett a rohadék.

– Ha egymásnak teremtettek minket, akkor újra összejövünk, de szerintem egyikünk sem áll készen a házasságra úgy, hogy mindketten csak ezt az egy kapcsolatot ismerjük. A házasság elszakíthatatlan kötelék, Amber!

Channing kizökentett Rory monológjának emlékéből.

Egy vonat közeledhet a háttérben?

– Rendben. Akkor még egyszer köszi, Vaktyúk!

Vaktyúk. Évek óta nem hallottam ezt a becenevet. A vezetéknevem, a Walton után kaptam. Channing rengeteget húzott azzal, hogy micsoda tyúk vagyok – igazi vaktyúk.

A vonat hangosabb lett.

– Mindenképp benyalok majd, mikor odaérek! – folytatta.

Hogy micsoda?

– Bocs, nem értelek!

– Azt mondtam – üvöltötte –, mindenképp beszélünk majd, mikor odaérek... és kösz a szállást! De... megjött a vonatom. Nemsokára beszélünk!

Ó, szűzanyám!

– Oké. Jól hangzik!

– Vigyázz magadra, Amber!

– Te is.

A nyár döbbenetesen gyorsan tovaszállt. Ki hinné, hogy Channing alig egy hónap múlva már Bostonban lesz?

Vagyis ideje lecserélni a vendégszoba elnyűtt ágyneműjét.

A barátnőm, Annabelle egy délután elkísért a bútoráruházba. Annabelle egészségügyi felügyelő volt a szociális szolgáltató ügynökségnél, ahol mindketten dolgoztunk. Napközben sajátos nevelési igényű gyerekek osztályában segédkeztem, és a hét néhány éjszakáján különleges igényű felnőtteket kezeltem bérkiegészítés gyanánt.

Az üzletben lépni sem lehetett az egyetemi hallgatóktól és a szüleitől, akik a beköltözés hétvégéjén megszállták a várost. Vágyódón pillantottam a pénztárnál zuhanypolcokkal és olvasópárnákkal sorban álló gólyákra. Ó, a régi szép idők!

– Mit szólsz ehhez? – kapott fel Annabelle egy műanyagba csomagolt, rákvörös ágyneműkészletet.

– Nem elég férfias – ráztam a fejem.

Visszatette a polcra, és másikat választott.

– És ez a bézs? Egyiptomi gyapjú?

Alaposabban megnéztem.

– Túl vékonyka – tiltakoztam.

– De sokat rugózol a dolgon! – Nevetett. – Biztosan nem tervezel egy kicsit te is hemperegni ezen az ágyneműn?

Fenéket!

– Hidd el nekem, bárki mással szívesebben huncutkodnék bármilyen ágyneműn, mint Channinggel – magyaráztam izzó arccal.

– Mégis, miért? – húzta fel a szemöldökét. – Facér, nem? Márpedig szerintem kapóra jönne neked némi búfelejtés.

– Egymillió okom van arra, miért ne történjen semmi Channing és közöttem.

– Például?

– Lássuk csak! Egy: Channing megdöntötte az otthoni barátnőim felét. Kettő: egy darabig legjobb barátok voltak Roryval. Három: testvérként tekintek rá. És még sorolhatnám.

– Szerintem nincs annál édesebb bosszú Roryn, mint hogy magdba rántod a haverját.

– Szívesen beintenek az exemnek, de nem Channing Lord révén. A mi múltunkkal végképp nem.

– Mutatsz egy képet erről a Channingről?

Azzal a lendülettel behoztam a Facebook-profilját a telefonomon, és kárörvendőn vártam, mit szól majd hozzá. A fotói közt böngészve kiválasztottam egyet. Ezzel biztosan betalálok. Channing sűrű gypjúsapkát és fekete, galléros inget viselt. A fejfedő alól kikandikált néhány fényesbarna hajfürtje. Oldalra nézett, közszemlére téve a tökéletes profilját. Markáns állát éppen a kellő vastagságú borosta ékesítette. A kép állítólag egy chicagói ruhatervezőnél lezavart röpké modellhakni során készült. Az aláírás szerint a fényképész egyeztetés nélkül, az utcáról hívta fel egy rögtönzött fotózásra a lakásába.

Ez nem lepett meg. *Tipikus Channing*. Csakhogy megbabonázott a felvétel, Annabelle ugyanis kénytelen volt kikapni a telót a kezemből, hogy ő is megnézhesse.

Leesett az álla.

– Szent ég! És te *erre* a csávóra tekintesz testvérként? Hogy bírod ezt? Jesszum pepi... jobb szó kéne a dögösnél!

– „Jesszum pepi”?

– Miért, talán istenkáromlást szeretnél hallani? Na, mindegy... mert... ez a fickó piszkosul jóképű.

– Ó, tudom én azt. Elhiheted.

– Ha nem lennék házas, állandóan nálad lógnék. Talán úgy is lesz. Mondd már el végre, miért tekintesz *rá* testvérként?

– Időtlen idők óta ismerjük egymást. – Behunytam a szemem, és nagy levegőt vettem. – Channing a legjobb barátnőm, Lainey bátyja. Rajta keresztül ismertem meg. Ő... – Haboztam. Mindig nehezemre esett szavakba önteni. Mindegy, hány év telt el. – Ő meghalt... egy balesetben... mikor tizennégy évesek voltunk. Channing akkor tizenhat lehetett.

Annabelle láthatóan megbánta a kérdezősködést.

– Atyaisten! Annyira sajnálom! Biztosan letaglózott. Nem tudtam.

– Mindenkit nagyon megviselt az az időszak. Ő sosem tudott beszélni a haláláról. Ettől még az eset révén gyorsan közel kerültünk egymáshoz. Igazából csak utána barátkoztunk össze. Így ismertem meg Roryt, aki akkoriban Channing jó barátja volt.

– Channing biztosan kishúgként tekint rád, legalábbis emlékezted a testvére távozása előtti életre. Nyilván megnyugtatta a közelséged.

– Igen, ez is benne lehetett a dologban. Lainey balesete után sokat lógtunk együtt Roryval hármasban. Megnyugtató, ha Lainey-éknél,

a dolgai között lehettem. Kis család az övék, csak az anyjuk és a két gyerek. Erre Mrs. Lord és Channing ketten maradtak. Az apjuk rég kikerült a képből.

– Vagyis Channing lett a férfi a háznál.

– Igen, és iszonyúan megviselte Lainey halála. Akárcsak engem. Fogadott húgomként szerettem. De Channingnél jobban senkit nem ütött szíven.

– Szóval rajta keresztül ismerted meg Roryt...

– Igen. Egy darabig mi voltunk a három testőr.

– Két sráccal egyszerre? Érdekesen hangzik!

– Tudtam én, hogy rögtön erre fogsz gondolni, de nem, plátói volt, egy darabig még Roryval is. Akkor változott a helyzet, mikor Channing egy évig másik államba járt egyetemre. Roryval közel kerültünk egymáshoz, és végül egy pár lettünk. Roryra igazából sosem tekintettem úgy... mármint pasiként. Igazából világletemben kockafejnek tartottam. Testi vonzalmat mindig inkább Channing iránt éreztem. De Rory a szívemhez nőtt. Channing távozásával egymásba habarodtunk. Végül beleszerettem. Megbíztam benne. És nem tagadom, évek múlva ez alaposan visszaütött.

– Channing mit szólt, hogy összejöttetek Roryval?

– Szerintem nem zavarta, de azért tisztos távolságot tartott tőlünk azután, hogy az egyetemről hazatérve tudomást szerzett a dologról. Channing csak egy évet volt távol, utána átiratkozott haza, az állami iskolába. Végül úgy alakult, hogy mindnyájan egy helyre jártunk. Gólya voltam, mikor Rory és Channing másodéves. Channing természetesen rövid úton keresett áru lett a kampuszon. Minden héten más csajjal látták.

– Szóval nőcsábász, mi?

– Az nem kifejezés.

– Ilyen külsővel eszemben sincs hibáztatni, de idővel mindenki belefárad ebbe. Hány éves?

– Mivel én vagyok huszonöt... – Egy pillanatig behunyt szemmel számoltam. – Akkor ő huszonhét, de nem hiszem, hogy Channing megállapodik valaha, legalábbis a közeljövőben.

Miután egy sötétszürke, csodás anyagú Ralph Lauren ágynemű mellett döntöttem, a kassza felé menet átvágtunk a nászajándékrészlegen. Görcsbe rándult a gyomrom. Pont ennek az áruháznak ezen pavilonjánál kezdett omladozni a kapcsolatunk Roryval. Új kávéfőzőt kerestünk, mikor előálltam az eljegyzésre készülődés gondolatával. Néhány hónappal előtte autóbalesetet szenvedett, de jó úton haladt a teljes gyógyulás felé. Azonban a baleset utáni hetekben változásokra figyeltem fel nála, amik a bútorüzletben történt „nagy beszélgetésbe” torkolltak. A jelek szerint a baleset hatására eltöprengett az életén, és úgy döntött, nincs helyem az általa elképzelt jövőben.

– Minden oké, Amber? – szakította féle Annabelle a merengésemet.

– Persze – hazudtam, és a fejemet rázva megszabadultam Rory emlékeitől.

MÁSODIK FEJEZET

AMBER

ELKÜLDTEM CHANNINGNEKA LAKÁSKULCSOMAT, hogy beköltözhessen, amíg én munkában vagyok. Dél előtt tízkor ért a gépe a Logan reptérre, így nem voltam otthon, hogy üdvözljem.

Az új ágyneműt gondosan kimostam és előkészítettem az ágyára, és bukóra nyitottam egy ablakot, hogy kiszellőzzön a szoba. Valamint üdvözlő üzenetet hagytam két mentás cukorka kíséretében, akárcsak az Airbnb-n át érkező lakóimnak.

Mivel az iskola, ahol dolgozom, csak egy rövid sétára van az otthonomtól, úgy döntöttem, ebédszünetben hazaszaladok a lakásba, és legalább beköszönök.

Aznap csípős hideg uralkodott Bostonban, jellegzetes őszi délután hulló falevelekkel és kék égbolttal. Egy festői környéken, Beacon Hillen éltem, ami a macskaköves járdáiról és a szövetségi stílusú sorházairól közismert. Kétségkívül a város egyik legnépszerűbb kerülete.

A bejárat felé közeledve sütés illata ütötte meg az orromat. Zene üvöltött. Úgy fest, nem habozott otthon érezni magát.

Channing észre sem vette, hogy megérkeztem.

Nagyot nyeltem. A konyhám elbitorlására nem számítottam. Nem azért, mert a tűzhelyemen sütögetett, hanem azért, mert alsóneműben csinálta.

Köszemlére tette izmos lábát, ami a sziürke, a képzeletre vajmi keveset bízó, az intim részeire és a kerek hátsóájára rásimuló bokszeralsoja felé vezette az ember tekintetét. Ráadásul rázta a seggét. Semmi kétség, ha Channing valaha ebből akarna megélni, lubickolna a pénzben. *Jól ropod, szépfü!* Egy régimódi R&B adót hallgathatott, mert a *Do me!* ment a Bell Biv DeVoe-től. Talán ez az indulója? Mert ettől a látványtól bárki rámászna, ahogy azt a dal szövege diktálja.

Mintha Tom Cruise-t látnám a *Kockázatos üzletből* – egy félpuccér, kigyúrt Tom Cruise-t. Egy sóhaj kíséretében, hosszú másodpercekig csak bámultam. Időtlen idők óta ismerem, de még sosem láttam őt *ilyennek*.

Úgy döntöttem, ideje felhívnom a figyelmét a megérkezésemre, így túlkiabáltam a falrepszto zenét.

– Channing!

Hirtelen megfordult, és nevetni kezdett.

– Basszus! – Azonnal lehalkította a zenét.

– *Miaú!*

Ekkor döbbsentem rá, hogy valami kismacskaszterű ücsörög a vállán. Korábban nem vettem észre, mert még nem mutatta a jobb oldalát. Ráadásul leginkább lefelé néztem.

Mi az ördög?

– Hoztál egy macskát?

– *Miaú!*

– Dehogy! – Kuncogva rázta a fejét. – Hát, fogjuk rá. Elég őrült sztori. Majd ebéd közben elmesélem.

– Mindig félmeztelenül főzöl?

Most elpirult?

– Igazából... igen. Csak későbbre vártalak. Máskülönben felveszem a nyamvadt nadrágom. – Hozzám lépett, utána arcon puszilt, az ajka és a teste melegére végigfutott a hideg a gerincemen. Búcsúajándék gyanánt pici nyálfoltot hagyott az arcomon.

Ó. Basszus! Bajban vagyok.

Futó pillantást vetettem a kockás, napbarnított hasára, és észrevettem egy egyszerű törzsi tetkót, ami az alhasánál kezdődött, és eltűnt az alsója gumírozásának rejtekében. Kíváncsivá tett, vajon hol érhet véget a rajz.

Felfelé kényszerítettem a tekintetem.

– Tudom, nem számítottál rám. Mivel a közelben dolgozom, úgy döntöttem, elugrom beköszönni.

– Ennek nagyon örülök. – Felvillant a ragyogó fogsora. – Jó látni téged!

– Akárcsak téged.

Minden porcikádat.

Valami lángra kapott a tűzhelyen, mire visszaiszkolt mellé. A sebes mozdulat dacára a cica makacsul ragaszkodott a vállához. Az otthonban kitört cirkusz láttán nevetnénekem támadt.

Visszanézett rám.

– Ugye, itthon eszel?

– Attól függ, húzol-e végre nadrágot.

– Szóval nem kérsz *kolbászt* ebédre. Vettem. Semmi gáz. – Kacsintott. – Persze, felöltözöm.

A nyakamat nyújtogattam, hátha megpillantom a menüt.

– Elég lesz ennyi kaja? – kérdeztem. – Váratlan vendég vagyok.

– Persze! Mindig túllövök a célon.

– *Miaú.*

– Elárulnád végre, hogy került ide ez a macska?

– Igazából nem tudom, hogy került ide. Hiszed vagy sem, ő talált rám.

– Micsoda?

– Aha – vont vállat. – Erre sétáltam, és követett a küszöbödig. A State Streeten bukkant rám, és egészen Beacon Hillig jött mellettem. Nem volt szívem odakint hagyni, mikor bejöttem. Egyre csak nyávogott nekem. Gondoltam, biztosan éhes. Adtam neki egy kis pulykát a hűtőből. Majd pótlom. Holnap vagy holnapután keresek egy menhelyet, és elviszem oda, ha vége a melónak.

– Rád csak úgy tapadnak a cicusok, Channing – kuncogtam.

– Úgy tűnik.

Összenéztünk, és úgy tűnt, megnéz magának.

Megköszörültem a torkom.

– Nos, a jelek szerint Boston eseménydús órákkal fogadott.

– Semmi gáz. Egyelőre bejön a város. Idefelé jövet még egy csinos kis boltba is beugrottam a North Enden. – A fejével a vállán kurgó kiscicára bökött. – Mielőtt összefutottam ezzel az aprósággal.

Nem most kellene előállnom azzal, hogy nem tarthat háziállatot. Viszont a kóbor cica befogadása önkéntelenül meglágyított.

– Boston gyönyörű város, pláne ilyenkor, levélhullás idején. El sem akarsz majd költözni!

– Vigyáznál a tűzhelyre? Felkapom a ruhámat.

A cicával a vállán Channing a szobájához ballagott, hogy felöltözzön.

Egy perc múlva farmerben és passzentes fehér ingben tért vissza. A cica átköltözött a tenyerébe, kisbabaként dajkálta az erős karjában.

– Végre lemászott rólad?

– Ugyan, dehogy, úgy kellett lefeszegtetnem az inghúzáshoz.

A cica dorombolva tűrte Channing gyengéd fejkarását. Férfias ujjai a puha fehér bundát túrták. A látványra felállt a szőr a tarkómon.

– Nem gáz, ha leteszem? Megtűröd a bútoron?

– Persze – legyintettem. – Semmi gond. Bár szerintem az idők végezetéig a kezekben maradna.

– Fel nem fogom, mit eszik rajtam ennyire. – Gyengéden letette az állatkát. A lába körül tekergett, dorombolva dörgölözött hozzá. Channing ezután célba vette a mosdót, hogy megmossa a kezét. – Szóval remélem, éhes vagy.

– Mit főztél?

– A séf sosem árulja el a titkait – húzogatta a szemöldökét.

– A séf sosem árulja el a hozzávalókat, de attól még a fogás nevét elmondhatnád.

– Dehogy! Ne ítélkezz előre, kóstoló nélkül.

Karba font kézzel, derűsen csóváltam a fejem.

Ezután Channing kibontott egy eddig a hűtőben pihenő üveg fehérbort. Hangos pukkanással szabadította ki a dugót, majd töltött két pohárral.

– Jaj, dehogy! – tiltakoztam felemelt kézzel. – Nem ihatok! Megyek vissza dolgozni!

– Azt te csak *hiszed*, hogy visszamész dolgozni!

Piszok jól tudom, hogy egyetlen csepp alkohol, és nem megyek vissza az iskolába.

– Rossz hatással vagy rám.

– Nem tudsz te még semmit – villant fel huncut mosolya.

Megborzongtam.

– Jaj, dehogynem. Ráadásul bizonyos dolgok sosem változnak.

Kacsintott, mire mintha felcsavarták volna a fűtést a konyhában.

Az evés megkezdése kicsit segített lehűlni, mivel lassacskán megszoktam a jelenlétét. A fogás szalonnába csavart sült... ízé volt. Le-
gyen akármi, legalább finom.

Channing elregejt mindent a SeraMednél frissen kapott minőségellenőri posztjáról, és közben a cica egész végig a lábánál időzött.

– Mégis, mit csinál pontosan egy minőségellenőr?

– Egy chicagói cégnek, a SeraMed anyacégének dolgozom. Ők küldtek ide, hogy felügyeljem az új gyógykészítményüket, amit a SeraMed gyárt. A minőségi szabványokat és az előírásokat ellenőrzöm, és szükség esetén változásokat javaslok.

– Bonyolultnak hangzik. De mindig tudtam, milyen okos vagy.

– Hibalehetőségek esetén mindig nagy a nyomás, pláne, mikor gyógykészítményekről és emberéletekről van szó. De, tudod, kemény munka után édes a pihenés. Sosem hozom haza a munkámat.

Miután végeztem az evéssel, feltettem az oldalamat fűró kérdést.

– Oké, most már hajlandó lennél elárulni, mi a fenét ettem? Finom volt, de itt süllyedjek el, ha tudom, mi volt ez.

– Szerinted mégis mi? – nevetett ki Channing.

– Tippre szalonnába csavart sült kagyló.

Vigyorogva törölgette a száját.

– Szalonnába csavart éticsiga, vagyis legalább a szalonnát eltaláltad.

Ó... te jó... ég.

– Éticsiga? Mármint csiga csiga?

– Aha. Abban a boltban szereztem, amiről az előbb beszéltem.

– Most komolyan, csigát ettem? Ízre olyan, mint a kagyló!

– Legközelebb ne csigázz ennyire, Channing? Ezt szeretnéd a képembe vágni? – Szégyentelenül röhögött. – Megetted volna, ha tudod, mi az?

– *Az ki van zárva!*

– Látod... néha jobb az áldott tudatlanság. Ha az ember leveti az előítéleteit, akkor gondtalanul élvezhet mindent, amit az élet nyújthat. A csiga ingyencség... és vágyfokozó.

– Erről már hallottam. Akárcsak az osztriga. De nem értem... ez hogy lehetséges? Egy osztriga hogyan tudna begerjeszteni? Szerinted van ennek értelme?

Megnyalta az ajkát.

– Igazából én tudom, honnan jön ez.

– Tényleg?

– Naná. A híres szerető, Casanova terjesztette el. Állítólag napi ötven osztrigával tartotta fenn a férfiasságát. Innen jön a kapcsolat az osztriga és a szex között.

– Te már csak tudod, mi, Casanova? – kacsintottam. – Szóval ez inkább csak mendemonda. Nincs igazi tudományos ok?

– Mondd, láttál már osztrigát közelről? – kérdezte.

– Nem, nem mondanám.

– Olyan, mint a szeméremajak.

– Szemérem...

– Igen, tudod, a...

– Tudom, mi az a szeméremajak! – Lopva meglegyeztem magam egy szalvétával.

– Az osztrigaevés pedig majdnem olyan... – Habozott. – Érted a célzást, ugye?

Borsódzó háttal meredtem az ajkára.

– Igen, azt hiszem, értem.

– Szóval Casanova talán így gyakorolta... a nyelvmunkáját – mondta.

– Érdekes elmélet.

– Ugye? – mosolygott.

A lehető leghamarabb félre akartam seperni a kéjes témákat.

– Szóval... – mondtam –, a mai fogás, a csiga... egyáltalán *nem* való tányérra!

– Ugyanez állhatna a marhára vagy a pulykára, pedig azokat nap mint nap esszük.

– Ebben lehet valami – ismertem el röpké merengés után.

– Ha már a marháknál tartunk... beszéltél már Roryval?

Uhh.

Minek hozta fel?

– Ami azt illeti, még nem. Jobban járok így. És inkább ne gúnyolódj rajta felvidítés gyanánt! Már nagylány vagyok.

– Tudod, én inkább *őt* sajnálom.

– Mégis miért?

Egy korttyal később folytatta.

– Elvégre kidobták.

Hogy...

Mi?

Nem tudja, mi történt igazából Rory és köztem? Azt hittem, az egész világ tudja.

– Nem dobtam ki. Mégis, kitől hallottad?

– Jordan azért nem pont így fogalmazott. De feltételeztem, hogy a te döntésed volt a szakítás. Rory világéletében papucs volt.

– Hát, nem én... döntöttem így.

Éppen a borát itta, de megdermedt a mozdulat közepén.

– Pillanat! Jól hallottam? Ő szakított veled?

Bólintottam.

– Rory... otthagyt... *téged* – ismételte.

– Igen. Az én számból akarod hallani?

Channing elkomorodó képpel tette le a poharát.

– Bocs, de... egyszerűen... döbbenetes.

– Én is így éreztem.

Azzal a lendülettel töltött még nekem a chardonnay-ból.

Felemelt kézzel próbáltam megállítani.

– Mégis, mit művelsz?

– Jelents beteget ma délután! El kell árulnod, mi történt azzal a faszszopó idiótával, méghozzá minél több bor és lazítás kíséretében. Ráadásul csak ma érkeztem, és ez az egyetlen szabad munkanapom. Kell még ok a lógásra?

Tanári segítőként a munkakörömben egyetlen váratlan lelépés több tucat dominót ránt magával. De mégis, mikor vettem ki utoljára betegszabadságot? Élvezem Channing társaságát, és nagyon szívesen kipakolnék neki. Azt akartam, hogy az ő szájából hangozzon el, mekkora barom Rory, amiért faképnél hagyott. Azt akartam, hogy feldobjon egy kicsit, még akkor is, ha ez semmin nem változtat.

Channing félreapta a fejét.

– Most könyörögjek?

– Hiába is tiltakoznék, mi?

– Kurvára! Ha kell, a székhez láncollak.

Inkább semmibe vettem a combizmaim összerándulását a gondolatra, hogy ez a férfi egy székhez láncol.

Nem kellett sokat gyözködnie. Igazából már az első korty borral elköteleztem magam a maradás mellett. Tudtam, hogy aznap mindenki bent van, így még magamnak sem kellett mentegetőznöm a lelépés miatt.

– Jól van. Majd írok a főnökömnek valami mondvacsinált indokot.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Tökéletes.

Felállt, hogy a mosogatóba vigye a tányérjainkat, miközben én írtam a munkahelyemnek, és egy hirtelen rosszulléttel kimentettem magam a délután hátralevő részére.

– Aztán semmi önostorozás, Amber! – szólt oda nekem.

Honnan tudta ilyen pontosan, mit érzek?

– A fejembe látsz, mi?

Észrevettem, hogy a macska még a csaphoz is követte. Channing bepakolta az edényeket a mosogatógépbbe.

– Jöhet a desszert?

– Az ebéd fényében aggódnom kellene?

– Semmi furcsaság, a szavamat adom! Mi több, száz százalék, hogy ízleni fog a meglepetés.

Felkapott egy apró papírzacskót a pultról, aztán az asztalnál elővett belőle két sütinyalókát.

Fülig szaladt a szám.

– A rózsaszínt kéred, vagy a barnát? – emelte fel őket.

– Most komolyan... megrekedtél az óvodában? – Végül nevetve választottam. – A rózsaszínt!

Egy harapással később elmerengtem, milyen jól kiegészíti egymást a fehérbor és a sütinyalóka. *Ezt muszáj lesz megismételni!* De kellenül beismertem, hogy Channing nélkül fel sem merülne bennem időt szánni magamra a nap közepén. A konyhámban még sosem zajlott ennyire az élet.

– Akárcsak Hoffmané! – néztem le a megmaradt fél sütigolyóra.

Hoffmané volt a régi chicagói környékünk péksége. Kiskorunkban Lainey-vel mindig onnan szereztünk sütinyalókát.

Lainey.